

+
29° zondag door het jaar B
M
Mk. 10, 35-45
PAX
21 oktober 2018

Veelgeliefden,

Jakobus en Johannes die de beste plaatsen in de hemel voor zichzelf vragen ! Dat is des te vreemder als we de passage lezen die er direct aan vooraf gaat. Daarin kondigde Jezus voor de derde maal zijn lijden en dood aan. Er staat: *ze waren ontdaan en ook die Hem volgden waren bevreesd.* (10,32) En toen kwamen de beide broers met die vraag? Wat bezielde hen? Het is in ieder geval duidelijk dat ze het niet begrepen. Links en rechts in de heerlijkheid van de Heer zitten: de beste plaatsen in het hemelrijk.

De andere tien leerlingen werden daar kwaad om, maar Jezus reageerde anders. Hij kan hen niet geven wat ze vragen, omdat de Vader voor iedereen reeds een plaats in het hemelrijk bereid heeft. Maar haast glimlachend antwoordde Hij: Weet je wel wat je vraagt? Weet je wel wat voor kruis je vraagt?

Welke vraag zouden wij hier aan Jezus stellen? Zouden we niet reeds tevreden zijn met het laatste plaatsje op de achterste rij? Maar zou Jezus daarmee tevreden zijn, en is dat wel de plaats die de Vader voor ons bereid heeft? Waarom stellen we ons tevreden met dat laatste plaatsje achteraan? Ligt dat niet aan hetgeen er aan vooraf gaat: dat we ons kruis moeten dragen?

“Jezus heeft vele beminnaars van zijn hemels koninkrijk, maar weinig dragers van zijn kruis. Allen wensen zich wel met Hem te verheugen, weinigen willen ook iets voor Hem lijden. Velen volgen Jezus tot aan de breking van het brood, maar weinigen tot aan het drinken van de lijdensbeker.” Aldus Thomas a Kempis.

Iedere mens is op zoek naar geluk, naar vrede, naar vreugde, maar er zijn twee manieren waarop men kan zoeken. Men kan het najagen, zelf willen grijpen; maar men kan zich ook openen naar God, om het te ontvangen. Alleen het materiële aardse genot kunnen we op eigen kracht najagen en proberen te grijpen. De veel belangrijkere geestelijke genietingen kunnen we niet grijpen, kunnen we alleen ontvangen, ontvangen van God. Alles wat belangrijk is moeten we ontvangen: het leven, de liefde, het echte geluk, de vriendschap ...

Ook de andere leerlingen hebben Jezus' woorden over het Kruis niet begrepen. Waar de twee broers Jakobus en Johannes allereerst denken aan hun eigen roem en beloning, blijven ook de andere apostelen steken in wat hun wordt aangedaan. Zeker, er zal heerlijkheid en geluk zijn in de hemel. Maar als we ons daar nu al op richten, vergeten we de weg die we te gaan hebben.

De aardse weg naar roem en heerlijkheid loopt via macht en geld en overheersing en dwingelandij. Dat is een weg die men gaat door totaal en alleen op zichzelf gericht te staan. *Dat mag bij u niet het geval zijn*, zegt Jezus. Hij toont ons een weg van dienstbaarheid. Wie deze weg gaat moet het kruis van de dienstbaarheid op zich nemen. Dat was de weg die voor de mens *van den beginne* bedoeld was. De mens kreeg toen van de Schepper de opdracht om te heersen over de schepping. Maar na de zondeval werd dit een overheersen en misbruiken voor eigen doeleinden. Maar het heersen had verzorgen moeten zijn en gebruiken ten gunste van anderen.

Jezus wijst ons dus op de eigenlijke betekenis van heersen: niet overheersen maar dienen. Als we die weg gaan denken we niet aan verdienen en beloning en roem: we denken aan de naaste waarin we God kunnen ontmoeten en dienen. Als we op die manier afzien van het grijpen naar ons eigen geluk en in dienst staan van het geluk van een ander, dan zullen we pas een dieper geluk mogen ervaren, niet meer aards maar hemels, goddelijk.

Het spreekwoord zegt: beter één vogel in de hand, dan tien in de lucht. En daar handelen we liever naar. Het is makkelijker nu naar een stukje geluk te grijpen dan in vertrouwen op Gods belofte de weg van het Kruis te gaan. Wie is niet openlijk of heimelijk op zoek naar genot en probeert zelf het geluk te grijpen, zonder het te moeten aanvaarden van God? We willen in de hemel komen, en blijven tegelijk ook met schele ogen naar de interessant beschilderde poort van de hel kijken, hoewel we weten dat de binnenkant er geheel anders uitziet. Maar zo geven we God geen kans. We sluiten de handen, houden het hart gesloten, zodat God ons zijn liefde niet kan tonen, zijn aanwezigheid niet doen gevoelen.

We zoeken ons geluk, maar hier op aarde is het steeds ook met lijden vermengd. We kunnen het lijden niet ontlopen. Christus heeft ons niet geleerd het lijden te ontvluchten. Christus wijst ons de weg door het lijden heen. Hij neemt het kruis niet weg, ja vaak maakt hij het kruis niet lichter: Hij maakt het dragelijk.

Het samengaan van lijden en geluk zien we het duidelijkst aan de liefde zelf: leven in liefde is steeds ook een sterven aan zichzelf, zichzelf opgeven, overgeven.

Alleen door het lijden dat ons in het leven overkomt, kunnen we groeien in liefde. Ook al hebben we angst voor het lijden, als we het uit liefde durven aan te nemen, dan is het eigenlijk geen lijden meer: dan wordt het een bron van vrede en vreugde in de ziel.

Openen we ons hart en laten we het vullen met Gods liefde. Dan hoeven we ons geen zorgen te maken om onze plaats in het hemelrijk: door de liefde zal het niet het laatste plaatsje achteraan zijn, maar de plaats die voor ons bereid is.